

преобърщане на могъществението племе завоеватели въ народността на покоренните, и освѣнъ това въ народностъ сѣвсѣмъ чужда, не е съобразно съ нищо и не намира въ историята никаква аналогия. Ние изново са чудимъ, какъ дълбокомисленни Шафарикъ не е задрѣлъ своето внимание надъ тая важна точка и ограничилъ са е само съ слѣдующето замѣчане: „Тука въ много отношения ни са представлява такова сѣщо явление, каквото са е повторило вече слѣдъ двѣте години и съ рускиятъ народъ, когато при тамошните славяне дошли варягите. Предводителите на воиственните полчища, ако и немногочисленни, но храбри и искусни въ войната, са вмѣкнале въ земите на миролюбивите славяне, които са запимале съ земледѣлие и съ селско стопанство, присвоиле върховната властъ надъ тѣхъ и, като са заселиле по между имъ, до толкова полюбили вигодите отъ образованиятъ граждански животъ, щото въ кѣсо време са сродиле съ новите свои подданници, приняле тѣхниятъ езикъ, тѣхните прави, тѣхниятъ начинъ въ животътъ, даже заедно съ тѣхъ и самото християнство, преродиле са сѣвсѣмъ и станале отъ уралски чуди подгемски славяне“ (ibid. 266). Ние видиме, че незабвенниятъ авторъ на „Славянските Древности“ намира аналогия за преобърщанieto на финските блггаре въ такова сѣщо или даже още по-бързо преобърщане и на скандинавските руси въ славяне. Послѣ изслѣдованията, които посвѣтихме на въпросътъ за происхождението на русите*), ние смѣдо

*) Гл. „О происхожденіи Руси“.